

Pojken som älskade att cykla.

Pojken som älskade
att cykla
en Novell
av
Antebror Westin

Pojken som älskade att cykla.

Ondska är det en metaforisk uppfattning eller är det ett reellt fysiskt fenomen i vår psykiska närvaro.

Vad är då ondska?

Finns den eller är det bara människor som är onda i sig?

Finns det ett svar?

Finns det en lösning?

Vad är det outgrundliga som döljer sig djupt i människans själ.

Är våra tolkningar av livet endast blek chimär av verkligheten?

Pojken som älskade att cykla.

Kapitel 1

Volvomannen och pojken.

Pojken som älskade att cykla.

Rimfrosten som fastnat på cykelramen glänste och gav den blå färgen ändlösa nyanser. Han slog till broräcket så att den taggiga rimfrosten lossnade och sakta dalade mot den frusna marken. Med ett djupt andetag drog han in den kalla vårluften i sina lungor. Luften var klar och kall och luktade nästan ingenting alls.

De nya handskarna kändes mjuka och varma, så tog han sin älskade cykel och gav sig iväg noggrant undvikande de sista kvarvarande isfläckarna på den nu våriga vägen. Han kände till vägen helt utantill, varje liten sten och varje grop. Som alltid sneddade han över grannens tomt och hunden skällde som vanligt. Han tänkte att det är tur att den är bunden. Det bästa med att cykla var att huvudet blev tomt på tankar som annars plågsamt studsade omkring där inne utan att kunna komma ut. Han trampade han på och lät den svala vinden smeka sina kinder. Han var ett med sin cykel han kanske inte var den snabbaste som fanns men han var definitivt den som gillade cyklandet mest.

∞

Något mörkt svepte över honom när han stod bakom garaget och pissade. Han hatade det här kalla vädret och det hade frusit is på rutorna på Volvon igen. Han hade inga pengar kvar och det var en hel vecka kvar fram till A-kassan. Han ångrade ändå inte att han klappat till den där jävla lagerföreståndaren. Han hade gjort sig förtjänt av en rejäl smocka. Egentligen skulle den jäveln ha fått mer stryk, men alla möjliga

Pojken som älskade att cykla.

velingar hade rusat till och hållit fast honom. Men de skulle nog få sitt de också en vacker dag. På håll såg han den där jävla efterblivne idioten längre ner på gatan ta fram sin cykel och försvinna ner mot älven. Att såna jävlar skulle få gå runt över huvudtaget det var något som han inte kunde förstå. Varför i helvete lät man såna finnas till överhuvud taget, vilken jävla drägel som inte ens kan knyta sina egna skor. Dessutom kom den där från något konstigt land där kärringarna gick omkring med knäppa små svarta hattar.

Han drog upp gylfen med en känsla av övermodig manlighet. Om någon sett när han skakade av den skulle de kunnat tro att det var en stor affär. Det var likafullt en viktig ritual för honom. Han gick iväg för att skrapa framrutan på Volvon. Isen brände i hans nagelband men några handskar behövde han inte det var för pjevrar och andra veklingar.

Den iskalla Volvon startade motvilligt skorrande och puffande. Sakta rullade han iväg in mot samhället. Det var inget stort samhälle men här på vägen var det han som var boss. Ingen kunde komma och mucka när han var i närheten och brudarna de respekterade honom.

I själva verket var det nog så att de flesta var skraja för honom och försökte att undvika honom i möjligaste mån. Han var omedveten om detta faktum utan bestämde och domderade över allt och alla i sin närhet.

∞

Pojken som älskade att cykla.

Kinderna hettade men vinden var sval och tofsen på toppluvan slog från den ena sidan till den andra. Det var en bra dag. Det regnade inte så han blev inte blöt. Det var tungt när det regnade och han gillade inte när cykeln blev blöt. Hela hans liv hade förändrats när pappa kommit hem med den blåa cykeln. Han hade aldrig sett något så vackert i hela sitt liv. Han hade suttit länge och bara känt på alla delar av cykeln och tittat på den från alla möjliga håll. Det hade tagit honom lång tid att lära sig att cykla, så i början hade han bara gått runt och styrt den. Pappa hade aldrig gett upp utan hade tålmodigt försökt lära honom cykla dag efter dag. Så till slut en dag gick det, men han hade cyklat omkull och bitit sig i tungan. Nu var det lätt och han ramlade inte mer.

När han kom fram till vägskälet blev han förvirrad av en stor lastbil som signalerade på honom, så istället för att vika av in på sin vanliga runda fortsatte han över bron. Han hade aldrig varit så här långt bort någon gång men han kände sig inte rädd för det. Pappa skulle minsann bli så stolt när han talade om var han varit. Han trampade glatt på längs vägen, utan en tanke i huvudet att det kanske inte var bra att ge sig iväg så långt. Han hade en klocka på armen precis som pappa men han hade aldrig lärt sig hur man läste den. Klockan gjorde att han kände sig vuxen och lika som alla andra. En dag skulle han minsann ha en egen bil med tuta som lät som om den spelade.

∞

Pojken som älskade att cykla.

Den vässade Volvomotorn morrade till när han tryckte till på gasen just som han rundade hörnet in på raggstråket. Det var ju inte precis någon som såg glad ut att se honom man han tog det som ett tecken på respekt. Han gled lite längre ner i sätet och hårdrocktonerna svepte ut genom den nedvevade rutan. Eva och Mari såg ut som om de ville undvika honom, men han körde upp bredvid och de gled motvilligt in i framsätet. Han kunde se på dem att de dolde något och han stack snabbt handen innanför Maris bh. Hon var den som bestämde av de två och mellan hennes mjuka varma bröst fanns var det en rulle av hårt rullade sedlar.

– Varför vill ni inte dela med er? Ni vet ju att utan mig är ni inte värda kattskit.

Han gav Mari en lätt örfil med baksidan av handen. Inte för hårt så att det gav märken bara så pass att det gjorde rejält ont. Mari snyftade litet och försökte vända sig bort från honom men han höll henne hårt och kysste henne. Han fick alltid vad han ville även om hon skulle smita så fort hon kunde. Han drog av några hundringar och gav Mari dem. Resten stoppade han nonchalant i fickan på sina slitna jeans.

Mari och Eva småviskade till varandra och så bad Eva att han skulle släppa av henne. Vilket han inte hade något emot, för nu med pengar i fickan så var nästa stopp systemet. Han släppte av både Mari och Eva vid Storköpet och sa till Mari att köpa mat för en picknick, och log, så där inställsamt som bara han kunde. När han såg hur

Pojken som älskade att cykla.

Mari smälte gav han henne några hundringar till och sa att han skulle vara tillbaka om en halvtimme, sedan skulle de fara någonstans och ha roligt. Eva hade då redan försvunnit någonstans i vimlet.

∞

Genom folkvimlet såg Eva att Mari var kvar vid bilen, men så såg hon att Mari vände sig om och gick bort från bilen. Bra, tänkte hon, det där kryptet var en plåga och Mari hade sagt att hon skulle åka till huvudstan för att komma undan från Volvomannen. Hon hade frågat Eva om hon ville följa med, men Evas pappa låg ju fortfarande på långvården och det var hennes enda fasta punkt i tillvaron. Det är klart att det var lockande att komma iväg, men Eva kunde bara inte så länge pappa låg där. Hans ögon blev så glada när han såg henne. Så hon strosade iväg hemåt för hon ville inte riskera att träffa Volvomannen en gång till idag.

∞

Konstapeln stod framför spegeln han rätade till sin slips och borstade bort några imaginära dammkorn från kragen. Han stramade upp sig och såg sig lite sådär ur siluett i spegeln. Jovisst hade han blivit äldre, men han skötte minsann sin kropp till skillnad från ungdomarna av idag som bara drogade ner sig, stal allt de kom åt och prostituerade sig redan i fjortonårsåldern. Annat var det på hans tid. Då var det disciplin som gällde och lärare och framförallt föräldrar höll minsann sin avkomma i herrans tukt och

Pojken som älskade att cykla.

förmaning. Om det var någon speciell som han inte tålde så var det den där arbetslöse slyngeln som bodde fem hus längre ner på samma gata. Han hade aldrig hållit sig kvar på ett arbete mer än fyra månader men verkade aldrig vara utan pengar. Konstapeln och hans kollegor hade stoppat den där Volvon åtskilliga gånger men de hade aldrig kunna sätta dit honom för något speciellt. En trasig backlampa en gång. En annan gång var det en person för mycket i bilen men aldrig något substantiellt kriminellt. Han visste att den här var en av de ruttnaste på byn och att han hade ett finger med i det mesta, men spolingen var även hal som en ål.

– Har du listan? ropade hans fru till honom från köket. – Glöm inte att köpa vinet! Du vet ju hur mycket intendentens fru tycker om ett glas till maten.

– Javisst lilla gumman, sa han, och strök sig med handen över håret och tänkte samtidigt att en dag skulle han sätta dit slyngeln. Det var ofrånkomligt.

När han svängde in på parkeringsplatsen utanför Systembolaget lade han märke till slyngelns Volvo. Han kunde inte låta bli att gå så nära förbi den att han kunde titta in. Bilen var helt tom. Inga varor, inga misstänkta paket och inga passagerare. I dörren till butiken mötte han slyngeln som kom bärande på två lådor öl och en klirrande plastkasse. Han stannade på insidan av dörrarna och tittade avogt kontrollerande när slyngeln lastade in grejerna i bagaget. Han löstes

Pojken som älskade att cykla.

inte ur sin trans förrän Volvons bakljus försvann runt hörnet. Han tryckte tillbaka en impuls att rusa ut och följa efter, men han visste att det var lönlöst så han ryckte på axlarna och gick till disken för att få sitt ärende uträttat. – En flaska riesling, en bordeaux och en liten flaska dessertvin, sa han till expediten som mekaniskt hämtade flaskorna. Han undrade om hon lade märke till om det fanns någon där överhuvudtaget.

∞

När Mari gick runt och handlade så kände hon sig som en riktig hemmafru som fyllde vagnen med flingor och mjölkpaket till ungarna. Hon plockade ner en del grejer att ta hem för hon tänkte rusa förbi hemma och byta kläder innan hon träffade Volvomannen igen. Hon låtsades som hon inte märkte en och annan elak blick som hon fick av shoppande damer och som hon inte utan anledning misstänkte var svartsjuka. Kanske deras karlar hade varit någon av hennes trånande torskar, men hon vare sig ville eller kunde komma ihåg vilka de var. De var bara ett sätt för henne att skaffa lite pengar. Och alla karlar ville ju bara en sak, tänkte hon och smällde en bubbla med sitt tuggummi. Volvomannen var annorlunda han gav henne rysningar men han var bra att ha ibland. En gång hade en torsk börjat slå henne, men hon kom åt snabbknappen på telefonen och så var han där på några minuter som verkade vara en evighet. Torsken hade fått betala i månader efter det. Till slut hade han

Pojken som älskade att cykla.

flyttat utan att lämna någon ny adress. Ibland var Volvomannen så bra men ibland var han hårdhänt och alldeles konstig. Men, tänkte hon, han ville egentligen inte göra henne illa det kunde hon ju se i hans djupblå ögon.

∞

När Pappan svängde upp på infarten såg han att cykeln var borta. Konstigt, tänkte han. Pojken brukade alltid vara hemma till lunchen. Han mindes och smålog lite när han kom ihåg hur lycklig pojken blivit när han fick den blåa cykeln. De hade inga egna barn och efter många psykologiskt plågsamma försök hade de bestämt sig för att adoptera. I början hade det inte märkts någon skillnad på pojken och andra barn. De hade lagt märke till att det verkade som om han inte ville leka med de andra barnen och det hade gjort dem oroliga, men de intalade sig att det bara var så. Men när det såg ut som om det tog evigheter för honom att börja gå, så fick de svälja sin stolthet och gå till en barnläkare. Lätt förståndshandikappad och till en viss grad autistisk, sade läkaren. Pappan tyckte att läkaren hade fel. Det var bara så att det var lite svårt att göra sig förstådd med pojken. Och ibland tyckte han att han såg en liten glimt i de mörka outgrundliga ögonen, men i nästa ögonblick var den försvunnen och han började tvivla lite. Både han och hans fru hade liksom kommit närmare varandra på grund av pojken och han skulle inte vilja vara utan pojken en enda dag. En liten ilning

Pojken som älskade att cykla.

av oro gick igenom honom, för pojken borde ju redan vara hemma vid det här laget.

∞

Mari stod vid hörnet och rökte. Hon hade några plastkassar stående vid sina fötter så hon hade varit duktig och gjort som han sagt.

Volvomannen hade träffat apotekaren på vägen och köpt lite speed av honom. Det bästa med speed var att den där jävla plattfoten inte fick något utslag på påsen och han kände sig pigg och talade fortare än vanligt när han plockade upp Mari, som gled in i bilen som en skugga. Han gav henne ett par piller.

Han visste om en stuga på andra sidan älven där ägarna inte hade varit på flera somrar. Elen fungerade i stugan och den hade en vattensäng och en massa lyxiga grejer inbyggt överallt. Det fanns inget larm där, men den som ägde stugan kanske fick slut på pengar. När man kom i närheten med bilen till garaget öppnades dörrarna automatiskt. Det var så han hade upptäckt stället, och därifrån var det öppet rätt in i huset.

Nu var de på väg till stugan han och Mari. Nu väntade god mat, droger, sprit och sex. När han körde efter den lilla grusvägen ner mot huset såg han att det var spår efter en cykel som slingrade från sida till sida på vägen.

∞

Pojken cyklade efter den smala grusvägen utan egentligen ha något mål då han plötsligt hörde han en brummande bil på avstånd. Motorn liksom ökade och minskade i varv hela tiden och kom

Pojken som älskade att cykla.

liksom lite närmare allteftersom. Han trampade hårdare för att den inte skulle komma närmare, men till slut kunde han i alla fall se den bakom sig. Plötsligt smällde det till och han kände att han flög genom luften. Han landade hårt på den frusna marken och försökte förgäves dra efter andan men det var något som höll emot och så blev allting svart. När han kvicknade till såg han ett par tjejögon framför sig. På avstånd hörde han någon säga: – Bry dig inte om den där jävla knäppskallen. Han har i alla fall inga grejer att komma med.

Det enda pojken kunde tänka på var cykeln. *Var är min blåa cykel?*

Efter krashen hoppade Mari snabbt ur bilen och sprang fram till pojken som låg som en oformlig hög på vägen. Hon tyckte omedelbart synd om pojken som inte kunde vara mer än kanske 13 – 14 år. De mörka djupa ögonen och det grova svarta rufsiga håret var läckert. Hon tyckte att han liknade något från en sagobok. Det rann blod från en liten skråma i pojkens panna och hon torkade bort det med en pappersnäsdud som hon hade i handväskan. Volvomannen hade långsamt klivit ur bilen och begrundat skadorna på huven. Samtidigt som han drack öl som han spetsat med tabletter. Han gick runt och hetsade han upp sig med olika okvädningsord och ökande vrede över att någon hade haft mage att skada hans bil. Plötsligt utan anledning gick han fram till Mari och tog han tag i henne och började slita av henne kläderna. Nu ska vi se om inte den här lilla

Pojken som älskade att cykla.

jäveln har en kuk i alla fall. Han tog tag i pojken som inte gjorde något motstånd och liksom tömde honom ur de påsiga byxorna. Pojken var smal och gänglig och han hade hela tiden blicken fixerad på något borta vid bilen. Det var pojkens cykel som stack ut under bilen och hon såg hur det rann tårar ur pojkens ögonvrår. Både hon och pojken var nu helt nakna mitt på vägen och Volvomannen gick hit och dit och skrek hela tiden allt mer exalterad av tableter, sprit och självförvållad paranoia.

Det gnisslade till litet från bilens motor som fortfarande gick och en tunn strimma av rök kom ut under huven. Han gick in i bilen och la i backen. Med ett skrunchande läte kom cykeln ut. Den var vriden och båda hjulen såg dubbelvikta ut. Pojken gav ifrån sig ett förtvivlat pipande läte när han såg cykeln och började blindstirra ner i marken samtidigt som han vaggade med huvudet fram och tillbaka.

Hon kunde se hur Volvomannen inne i bilen halsade ur en sjuttifemma och sedan kom han tillbaka till dem, fortfarande med flaskan i handen. Hon hade aldrig sett honom så vansinnigt arg. Det var kallt och de huttrade i sin hjälplöshet och ilande kyla Mari undrade vad hon gjort för att han skulle bli så arg. Om det minsta Mari kände sig så var det sexig. Hon gillade att känna sig sexig och njöt av att killarna beundrade hennes kropp. Men nu kände hon sig bara frusen och oändligt hjälplös.

Pojken som älskade att cykla.

Volvomannen tog tag i pojken i håret och lyfte upp honom från marken. Han pekade med flaskan på pojkens penis och skrek. – Vet du vad det där är ditt hjälplösa kryp?

Pojken bara pep ömkligt och Mari bad honom att han skulle släppa pojken.

– Jasså du, din jävla hora, tycker du om den där, knulla honom då!

Volvomannen hade tidigare sett Mari ha sex med andra och det rörde honom inte. En gång hade han sålt hennes tjänster till den fete grosshandlaren 1500 kr och suttit och tittat på medan grosshandlarens feta arsle guppade upp och ner. Han försökte tvinga ihop pojken och Mari i något slags hund position. Så släppte han pojken för att ta en klunk ur flaskan. Det var då han fick syn på det. Pojken hade fått stånd något och då snäppte något till i hans vridna huvud. Kanske var det faktum att den för honom värdelösa ungen var av naturen försedd med en betydligt större utrusning än han själv eller så var det en effekt av långvarigt missbruk av droger och sprit. Han kastade flaskan in i skogen i en vid båge och sprang tillbaka till bilen. Han formligen slet upp bagaget, hela tiden skrikande långa ramsor av svordomar. Och så kom han rusande tillbaks med domkraften i högsta hugg. Mari såg honom komma i riktning emot sig. Hon kände att han tittade på henne utan att han hade blicken direkt på henne. Svetten rann nerför hans arm och formade droppar i änden på domkraften som han hade i handen. När hon fångade hans blick

Pojken som älskade att cykla.

vek han undan en aning men kom snabbt tillbaka när han avsiktligt undvek hennes bedjande ögon. Han hoppade fram och fötter lyftes högre från marken än vad man kunde tycka var normalt och landade på marken utan ljud. Han var som ett jagande djur som väntade på sin chans att slå till när offret för ett ögonblick släppte sin uppmärksamhet. Mjukt gled han åt än det ena än åt det andra hållet som en dödlig dans där han sakta invaggade sitt offer i en känsla av hjälplöshet. Det fanns inga tankar längre i hans huvud bara något instinktivt elakt som tagit över hans annars vagt rationella tänkande.

Mari hörde sig själv skrika. – Nej! Och så kände hon plötsligt att hon blev översköld av något varmt. Hon kände ingen smärta och hade inte hört ljudet av något slag men instinktivt visste hon att det var pojkens blod. Mari kröp skrikande på knä bort från Volvomannen och den nu onaturligt stela pojken. Hennes ansikte var vanställt av skräck och färgat med mörkröda ränder med pojkens blod. Volvomannen tog några snabba steg så var han ikapp henne.

Skriken slutade abrupt som om någon dragit ur sladden till en stereo. Inga fåglar sjöng, och som av en slump stannade bilmotorn just i det ögonblicket och det enda ljud som hördes var flåsandet från hans egen andning och pulsen som dunkade smärtsamt i hans huvud. Han tog sig för tinningarna och pressade hårt. – Se nu vad du har ställt till din jävla hora! Varför tvingade du mig att göra så? Skrek han i ett förtvivlat försök att ge

Pojken som älskade att cykla.

skulden till någon annan. När han till slut kom till sina sinnen lade han märke till den tysta ensamheten och hans hjärna började med någon slags instinktiv självbevaringsdrift försöka hitta en utväg.

∞

Det hade nu blivit mörkt ute och fadern var orolig eftersom pojken inte hade kommit hem ännu. Han ringde till alla sina vänner och till sist hem till konstapeln som bodde längre ner på samma gata. Konstapeln svarade ovilligt, då han just satt och åt middag med intendenten i hopp om befordran. Pappan stod tyst och tittade ut genom fönstret medan konstapeln med sin entoniga röst och välvårdade språk försökte lugna honom. Han hoppades att han skulle få se cykeln svänga in på gårdsplanen. Men inget hände. Hustrun tog hans plats vid fönstret och sedan tog han bilen. Först körde han de vägar som han visste att pojken brukade cykla. Sedan gick han igenom den kalla tomma och tysta parken. Han körde planlöst på nattomma gator, sedan började han åka i rutnät. När bränslemätarens nål började gå ner på rött andra gången så hade han åkt alla gator i staden minst en gång. För varje ny gata han svängde in på föreställde han sig pojken och cykeln i sitt huvud men föll tillbaka i misströstan när de tomma gatorna tycktes skrika till honom. – Han är borta. Du får aldrig mer se honom. Han ringde hem till sin fru med jämna mellanrum men ingen pojke hade syns till. Hustrun hade gråten i rösten när han talade med henne. Det

Pojken som älskade att cykla.

blev allt svårare att ställa frågan, till slut blev samtalen tysta. Han ringde och hon svarade, sedan satt de tysta en stund och när ingen sade något lade de på luren väl medvetna om den ödesdigra betydelsen. Nu började gryningsljuset komma och han gjorde ytterligare några svängar till ställen som han trodde att han glömt. Bara för att finna att han hade nog redan varit där flera gånger. Regnet hade öst ner de sista timmarna och morgonen var lika blygrå som hans sinne. Han ringde sin fru en gång till. De satt länge utan att säga något. Han åkte sedan i djup misströstan till polisstationen för att vänta tills de öppnade. Längre satt han och tittade ömsom rakt fram på den gråaktiga ströplade ytterväggen ömsom på polisemblemet bredvid dörren som om det auktoritativa i en oval stålplåt skulle kunna lösa hans problem.

∞

Volvomannen stod i regnet och tittade på de nakna livlösa tunna kropparna på vägen och det var som om det var en klocka som ringde i hans huvud. Sedan han tog några tabletter till för att dämpa ringandet. Efter en stunds tvekan drog han kropparna till bilen och kastade in dem i bagaget. Han brydde sig oberört inte om att klä på dem utan bara vräkte kallsinnigt in de livlösa kropparna tillsammans med domkraft, kläder ja allt löst. Han stod en stund och stirrade på pojken könen. Vilket slöseri vad fan skulle en jävla liten unge ha en så stor kuk till. Sedan drämde han igen bagaget med kraft som om han

Pojken som älskade att cykla.

trodde att problemet skulle försvinna på så sätt. Cykeln gick inte in i bilen så han lade den på taket och åkte bort till stugan. Det fanns en liten jolle nere vid bryggan. Han lastade cykeln i båten och rodde ut i mörkret. När han var säker på att han var på djupt vatten tippade han med enkelhet cykeln överbord. Den splittrade vattenytan nästan utan ett ljud. Så glimmade det till litet i den blåa lacken och innan den tyst försvann i djupet. Han rodde lugnt tillbaka till stugan och drog upp båten på samma ställe som han hittat den. Han mindes att det fanns of road räls i garaget så han gick tillbaka dit och tog dem. De var lätta och styva.

Han körde längs floden uppströms på småvägar till ett litet kärr med en sumpig källa i mitten. Med hjälp av rälsarna körde han sakta Volvon allt närmare källan och till slut gled den sakta ner och slukades av gytjtjan. Det var nära att han hade följt med ner då dörren inte gick att öppna men sin vana trogen hade han fönstret öppet och han gled ut med bilnycklarna i handen i sista sekunden. Klumpigt simmade han i gytjtjan medan det kändes som om kläderna skulle dra ner honom. Flåsande tog han sig upp på kanten av källan och han vände sig för att se om det fann något spår efter Volvon men inget stack upp över ytan. Han kastade ner rälsarna i källan efter bilen som ibland släppte ut lite luft till ytan med ett slags blobblande läte.

Nu kände han plötsligt kylan när hans våta leriga kläder klubbade mot kroppen. Han bröt en

Pojken som älskade att cykla.

granruska och slätade till spåren som redan var svåra att se då regnet hade fortsatte ösa ner. Han lomade tillbaka till stugan på folktomma vägar med sitt pinande huvud som aldrig ville sluta att dunka. Natten var öde, det var som om det inte fanns en enda människa någonstans och han gick längs den ensliga mörka vägen utan att möta en enda bil.

Framme vid stugan tog han den lilla jollen och rodde tyst över älven tillbaka till samhället. Det kolsvarta vattnet gjorde små virvlar vid årorna. Annars bröts den spegelblanka dunkla ytan bara av det oupphörliga regnandet. Han hoppade iland och knuffade ut jollen i strömfåran. Det skulle ta jollen en halvtimma att driva med strömmen ner till storfallet där den oundvikligen skulle krossas och försvinna. Om någon skulle finna bitar av den så skulle ändå ingen kunna koppla ihop det med honom.

Som en blöt hund smög han osedd på bakgator till sitt eget hus där han stoppade alla sina kläder och skorna i tvättmaskinen. Han satte den på hårt smutsad kulörtvätt och hällde på extra klor i förtvätten. Det skulle göra kläderna spårlöst rena och fria från all DNA. Huttrande gick han in i duschen där han stod länge, som om vattnet skulle ta bort den lilla aning av skuld som han trots allt kunde uppfatta men det enda som egentligen förargade honom var att han inte skulle kunna plocka pengar från Mari längre. Sedan hämtade han en ny omgång kläder som han tog på sig och skitade ner dem genom att gå

Pojken som älskade att cykla.

på knä och rulla runt lite här och där i det bristfälligt städade huset. Sedan hämtade han en overall i garaget tog av sig kläderna och vek in dem i overallen för att de skulle lukta svett. Han flyttade över klädtvätten till torkskåpet och när de torkat stoppade in dem bland sina andra kläder i klädsåpet.

Naken gick han ut i mörkret och såg sig länge omkring tills han var säker att inte se en enda människa där ute kunde se honom. Så bröt han lugnt upp låset på sin egen garagedörr för att fingera ett inbrott. Han stod stilla en stund och begrundade sitt verk innan han gick in och lade sig i ett bortkastat försök att sova. Sömmen ville bara inte komma och han vred sig i vända och ibland kändes det som om någon drog honom i benen. Badande i kallsvett öppnade han ögonen men det fanns det ingen där, bara det tomma tysta huset som han ärvt sedan hans alkoholiserade far kört av vägen en natt och både han och modern ögonblickligen hade dött. Polisen hade sagt att fadern hade två promille alkohol i blodet så det var den troliga orsaken till olyckan. Själv hade han alltid misstänkt att gubben kört av vägen med avsikt för att mamman hade sagt att hon fått nog och skulle flytta ifrån honom.

∞

När konstapeln kom till stationen på morgonen fann han pojkens fader sittande sovande i bilen på parkeringen utanför polisstationen. Försiktigt knackade konstapeln på fönsterrutan som var ogenomskinlig av kondens och en påsögd

Pojken som älskade att cykla.

förtvivlad varelse stirrade tillbaka på honom från bilens dunkla inre. Försiktigt öppnade han dörren och hjälpte den förvirrade fadern på fötter. Så gick de in på den nattetid obemannade stationen tillsammans. Han sade till fadern att vänta och placerade honom i en besökssoffa medan han gick runt och tände belysningen. Och man kunde säga att lagens långa arm började sakta att rulla ut sina gripande famlande händer.

Konstapel började med att fylla i alla formulär som var nödvändiga allt medan kollegorna anlände till stationen en efter en. Det visade sig snabbt att fadern hade inte hade någon som helst aning om det fanns någon skulle ha något agg till sonen. Och möjligheten att sonen rymt annullerades då ingen tog det som en realitet att den lätt förståndshandikappade skulle ha eget initiativ. Så efter en del gnuggande så kom man fram till två möjligheter. Pojken kunde ha kommit vilse på något sätt eller att någon hade tagit hand om honom av någon anledning.

Polisen inrättade en spaningscentral omedelbart, vilket inte är normalt då man förutsätter att en försvunnen person inte är försvunnen förrän det har gått några dagar.

∞

I vardagsrummet hemma hos pojken fanns flera poliser och föräldrarna närvarande. Modern, som efter att hon blivit förhörd av en polisfröken, drabbats av något slags husmoderskomplex yrade runt med kaffe och kakor. Kanske var det mest för att slippa tänka på det hemska i situationen.

Pojken som älskade att cykla.

En bandspelare installerades på faderns telefon och en polis fanns där ständigt då man misstänkte att pojken kunde ha blivit kidnappad. Något samtal kom dock aldrig och mamman började allt mer öppet visa sin förtvivlan.

Redan samma dag beslutade polisen att gå ut i radion för att be om hjälp att söka efter pojken. Skallgångslag ordnades för samhället och närliggande skogsområden. Det var kedjor av människor som tittade i varje skrymsle och vrå. En tipscentral sattes även upp dit folk kunde ringa in sina tips. Första och andra dagen kom det en del tips efter att föräldrarna bett om hjälp i TV, sedan började det bli obehagligt tyst. Polisen var någorlunda säker på vilken väg pojken tagit fram till bron men sedan verkade ingen ha sett honom.

∞

Ett par båtar körde långsamt upp och ner vid bron över älven och draggade noggrant området närmast och bron och neråt. Efter att en lastbilschaufför sade att han sett en pojke på cykel nere vid bron. Älvens vatten såg olycksbådande svart ut och man kunde inte se något under den mörka ytan. När man ansträngde sig för att se något drabbades man av en ofrivillig misströstan som var svårt att skaka av sig.

∞

Nedanföör storfallet på liten udde satt en man på huk för att se om något flöt upp. Allt som gick ner över fallet måste komma den här vägen. Fallet dånade sin sång och täckte allt med ett

Pojken som älskade att cykla.

kallt dis. Ibland tyckte han sig se något i det kalla vattnet. Men det visade sig alltid vara något annat. Han hade fiskat upp ett större antal konsumkassar och en tröja som inte var pojkens med båtshaken. En sko med fel storlek dök upp och högen med skräp på udden fortsatte att växa, men det fanns inget som hade något med pojken att göra. Älven fortsatte utan avbrott att vräka sitt av myrar gulfärgade vatten över storfallsnacken men den hade inget att säga om den förvunne pojken.

∞

Granarna var våta av dagg och konstapeln kunde höra sina närmaste män i skalgångskedjan prassla runt med sina stavar i växtligheten. De hade sett spår av björn och älg men inga spår av folk. En tjäder fräste iväg framför dem i skogen och det blev alldeles tyst så han förstod att de närmaste männen hade blivit lika överraskade som han själv. Vid tolvtiden samlades de och gjorde upp en kaffeeld och alla plockade fram sin matsäck. Ingen hade sett något, inga spår och inga kläder. Det tittade på kartor och diskuterade och enades om att gå till nästa skogsbilväg för att byta område nästa morgon. I samhället samlade man pengar så att skallgångslagen försörjdes med varma drycker och mackor. Allteftersom skallgången fortlöpte kom man ut i allt vidare områden och alla blev allt tröttare och misströstande. På sjukstugan var det en kö av folk med skavsår som inte kunde gå längre och satt och förbannade sina skor.

Pojken som älskade att cykla.

Helikoptrar anlätades i en vecka men de kunde inte se några spår efter vare sig pojke eller cykel. Konstapeln hade följt med upp i helikoptern flera gånger. Och suttit i timmar stirrande genom kikaren allteftersom landet sprutade förbi under dem. Ibland stannade helikoptern och gjorde en sväng tillbaka och de som lade märke till det såg en liten glimt av hopp. Men det visade sig alltid vara något annat och efter att ha tittat lite närmare fortsatte den alltid i sina rutmönster.

∞

Man hämtade de allra bästa spårhundarna men det myckna regnandet hade gjort att alla luktspår kallnat så alla förtvivlade försök att få upp ett spår var förgäves. Hundarna luktade även i alla trappuppgångar och hundförarna gick runt och knackade dörr hos alla i samhället i hopp om att hundarna skulle signalera luktspår någonstans. Polisen besökte även alla som någon gång varit i klammeri med rättvisan och då speciellt för sex med minderåriga. Men det var som om pojken bara försvunnit från jordens yta utan några som helst spår.

∞

Konstapeln satt bakom sitt skrivbord och vickade på stolen. Hela den här affären med den förvunna pojken började redan gå på hans nerver. Till och med solen verkade trött när den kastade sitt ljus igenom den halvöppna jalousin. Något enstaka dammkorn blänkte till i solstrålen och konstapeln

Pojken som älskade att cykla.

tänkte stilla i sitt idélösa huvud att det var nog det enda som hände i hans lilla samhälle.

∞

Det var sent på eftermiddagen den första dagen och Volvomannen tittade nonchalant på polisbiträdet när han kom in på polisstationen och ville göra en anmälan. Konstapelns tittade på honom ut genom kontorsdörren med en nedvärderande blick. Volvomannen såg ovårdad och skitig ut som vanligt.

Och konstapelns frågade högt. – Anmäla vad?
– Någon jävel har stulit min bil i natt och garagedörren är helt jävla förstörd. Sa Volvomannen.

Han tog upp bilnycklarna ur jeansfickan och kastade likgiltigt upp dem på bordet.

Konstapelns petade på nycklarna med pennan och tänkte vem skulle vilja ha den där skrothögen. Till slut blev det i alla fall en officiell rapport gjord och Volvomannen skrev under flera kopior. Konstapelns tänkte att nu får väl den här spolingen ut en ny bil på försäkringen, det är bara så orättvist.

∞

Till slut slutade tipsen om pojken att komma in och polisen trappade ner intensiteten i sökandet. Ibland dök det upp något nytt tips och en del nya områden undersöktes men inget verkligt verkade komma i dagen.

∞

Fadern blev tystlåten och gick mest omkring och grubblade. Han hade svårt att komma sig iväg till

Pojken som älskade att cykla.

jobbet alla dagar och gick mest runt, runt i pannrummet för att sedan plötsligt rusa ut på bron och titta efter cykeln. När han till slut fick klart för sig att cykeln med pojken glatt leende bara fanns i hans huvud och inte i verkligheten gick han sakta tillbaka till pannrummet skakande på huvudet mumlade *å om jag ändå inte*. Hela tiden gav han sig själv skulden för att pojken hade försvunnit och trodde allt hårdare på att han på något sätt skulle ha kunnat förhindra det. Hustrun som för det mesta satt i fönstret och tittade ner mot körvägen fick allt svårare att sova och började använda allt starkare doser av sömnmedel. Sömnmedlet gjorde henne yr så att hon alltmer sällan klev ur sängen och misskötte sin hälsa. Hon höll sakta men säkert på att tyna bort och var bara en skugga av sitt forna jag. Ibland satt de tysta vid bordet och bara tittade på varandra utan att få fram ett ord. Båda väntade att den andra skulle säga: Nu är pojken hemma. Men eftersom pojken aldrig skulle komma mera blev heller aldrig någonting sagt. Gräset på gräsmattan växte högt. Ingen hade klippt den sedan pojken försvann och ingen lagade mera mat i huset. Mamman väntade på att se pojkens glada leende och gladde sig alltid i sitt sinne över hans goda aptit. Efter att grannarna börjat bli bekymrade blev till slut sociala inblandade och de båda makarna fick gå till en psykolog för att komma igång igen med sitt liv. Men huset blev aldrig detsamma och fadern såg ut som om han blivit tio år äldre på en vecka, Alltmedan mamman

Pojken som älskade att cykla.

krympte ihop och blev krokigare och gråare. De båda lullade på och hade ingen riktig ork att göra någonting alls. Bara det allra nödvändigaste blev gjort för det fanns det listor av saker som skulle göras varje dag. Pappan hade slutat att köra bil när han insåg att han aldrig skulle finna pojken. Men han kunde ändå inte låta bli att titta lite i smyg nerefter körvägen lite då och då för att se om pojken skulle dyka upp. Och om man tittade upp mot fönstret såg man väldigt ofta mamman liksom gå förbi i något ärende och med längtan i blicken titta utefter körvägen för att sedan lite skuldmedvetet fortsätta förbi.

Pojken som älskade att cykla.

Kapitel 2
Konstapelns dilemma.

Pojken som älskade att cykla.

Konstapeln var inte speciellt intresserad av Volvomannens bil som trots att den rutinmässigt efterlysts över hela landet aldrig hittades. Man skulle kunna säga att ingen egentligen var intresserad av att Volvomannen skulle få en annan bil i ersättning av försäkringsbolaget. De ville bara fördröja för honom så att det tog lång tid innan han kom tillbaka på raggarstråket. Utan bil sågs Volvomannen stå och hänga på ströget med de andra som inte hade bil, oftast med en flaska invirad i en påse. Men det var en laglig process och efter en tid så meddelade polisen till slut försäkringsbolaget att bilen inte kunde hittas.

Det nya motorcykelgänget som hade börjat buffla sig in gjorde att det var oroligare än vanligt efter ströget när alla anpassade sina revir till de nyanlända. Ledaren för gänget hade kommit upp från storstan och var sedan tidigare känd av polisen, men var för tillfället inte efterlyst för någonting. Konstapeln visste att som på så många andra ställen drog det med sig en ökning av drogmisbrukare och grova rån. Men det var inget han kunde göra åt det, bara stå och titta på när de kom och förstörde hans stad. Han kände hjälplösheten rinna över sig och historien med pojken gjorde ju det inte något bättre. Undersökningen gick i långbänk så länge det inte kom in några nya fakta.

Pojken som älskade att cykla.

Konstapeln satt på sitt kontor när telefonen ringde, vilket den sällan gjorde i det här lilla samhället. Han önskade att det skulle komma ett hett tips om den förvunna pojken så att de kunde få reda på vad som verkligen hänt. Men nej, det var bara hyresvärden på kommunbostäderna som ringde för att en hyresgäst inte hade betalt hyran på några månader och de behövde polisen med som vittne när de gick in i lägenheten. Hyreshuset var ett av de äldre och såg lite sjaskigt ut men fullt beboeligt. Hyresvärden och vaktmästaren stod utanför och väntade på konstapeln när han svängde in med bilen. Och de hejade på varandra som man gör i jobbet utan något personligt påhäng. De tre männen gick tysta upp för de tre trapporna och vaktmästaren låste upp dörren och steg åt sidan för att släppa in konstapeln. Konstapeln trodde först att det låg ett lik i lägenheten, men det var ett par kassar med mat på diskbänken som stank. Kvittot i påsen var från samma datum som pojken försvann. Konstapel stod förbryllad ett ögonblick men han kunde inte se något samband mellan Mari och pojkens försvinnande. Konstapeln bläddrade igenom den lilla högen av post, mest massbrev och obetalda räkningar alla stämplade efter att pojken försvann. Konstapeln konstaterade att de nog måste utföra en undersökning innan de kunde låta värden flytta Maris grejer till ett lager. Så han började göra alla rutinmässiga undersökningar och skrev noggrant ner alla fakta. Han använde

Pojken som älskade att cykla.

resten av eftermiddagen till att intervjua grannarna en efter en och tecknade noggsamt ner deras namn och allt de visste om Mari, vilket visade sig inte vara mycket. En kom ihåg namnet på Maris kompis Eva och att hennes kompis hade en far som låg på långvården. Han hade ett namn och det skulle bli nästa dags uppgift.

När konstapeln gick in genom glasdörrarna på sjukhuset spred sig en olust över honom. Men så var det alltid med honom och sjukhus. Det var förknippat med lidande och död antog han. Han hade ringt till sjuksystemen på långvården som hade bekräftat att det fanns en Eva vars far låg på långvården. Med sin motvilja mot sjukhus undrade han varför han valt att vänta på Eva på sjukhuset men att vänta på henne utanför lägenheten var osäkert och kunde ta lång tid i anspråk. Enligt sjuksystemen kom Eva två gånger i veckan som ett urverk så det var väl enklast på det viset. Konstapeln väntade tills Eva kom ut från faderns rum innan han konfronterade henne. Det gick och satte sig i kafeterian och han frågade ut henne så stillsamt som möjligt. Om någon oinvid sett dem skulle de tro att det var far och dotter som satt och vardagspratade. När han frågade henne om det faktum att Mari saknades. Svarade Eva att Mari var i Stockholm och att hon också skulle sticka ifrån den här hålan, bara det att hon var liksom bunden. Men

Pojken som älskade att cykla.

hon kunde ju inte bara åka och lämna sin far på långvården bli utan möjlighet att besöka honom. Han frågade när hon sett Eva senast svarade hon att det var på torget en lördag när hon såg Mari lämna Volvomannens bil och gå därifrån. Hon var helt säker att Volvomannen försökt tvinga henne att göra något så det var därför hon åkt till Stockholm. Konstapeln förstod att det inte skulle gå att komma mycket längre här utan tackade och gick.

På vägen tillbaka till stationen stoppade han Volvomannen som ännu inte fått sin bil och tog med honom till stationen. Detta roade konstapeln för då skulle ju Volvomannen bli tvungen att gå tillbaka från stationen. Han frågade ut Volvomannen om Mari och han svarade något som liknade det som Eva sagt om att han hade hört att airhuvet hade dragit till Stockholm. Han hade i alla fall ingen aning om var hon kunde vara.

När konstapeln märkte att han inte skulle få något ut ur Volvomannen gick han ut och stängde dörren och försvann in i fikarummet en halvtimme. När han kom tillbaka satt Volvomannen och trummade otåligt på bordet. Konstapeln sa det var ett par saker som måste kontrolleras men att han var är fri att gå för nu. Volvomannen gav konstapeln en ilsken men ändå uppskattad blick och smällde hårt igen dörren bakom sig när han gick ut med självsäkra steg. Innerst inne kände han sig befriad då polisen nu

Pojken som älskade att cykla.

oavsiktligt hade avslöjat att de inte visste någonting alls om vare sig Mari eller pojken. Volvomannen vandrade iväg uppför gatan högljutt svärande över obehaget att behöva gå till fots men konstapeln och kollegorna på stationen gladde sig omåttligt över detta faktum. Konstapeln var egentligen inte så nöjd. Han ville bli kommissarie. Det skulle ge honom en finare social ställning och hans fru skulle glädja sig mycket om så blev fallet. Men han insåg att med det olösta fallet med pojken som hängde över honom som ett grått moln. Som om det inte spolierade, så gjorde det hans chanser att bli befordrad minst sagt små.

Pojken som älskade att cykla.

Kapitel 3

En frånstötande grosshandlare blir uppskörtad.

Pojken som älskade att cykla.

Grosshandlaren ryckte med en knyck på handleden ut ett irriterande hårstrå ur ena näsborren. Ansträngningen gjorde att han kippade efter andan så det lösa fettet på kinderna dallrade. Hans handsydd kostym och italienska skor gjorde inget för att bättra på det frånstötande intryck som han gav ifrån sig. Det en gång ljusa vågiga håret hade övergivit honom och i en förtvivlad insats att rädda sin image sparade han håret långt på ena sidan och kammade det över till andra sidan. Han hade till och med i sin fåfänga undergått plastiska operationer, vilket gjorde att hans ansikte gav ett intryck av att vara stelt och onaturligt.

Grosshandlaren som tagit över firman efter sin far som dött i en flygolycka i Mexico för 25 år sedan hade genom listighet och kalla affärsintresse byggt upp företaget till det dominerade företaget i trakten. Många hade ryggat tillbaka när grosshandlarens otrevliga små ögon borrhade sig igenom dem. Och hans fullständiga avsaknad av medkänsla gjorde att han hade kunnat parasitera och utnyttja allt och alla som kom i hans väg utan minsta tveksamhet.

Att grosshandlaren inte var som andra märkte man så fort man kom inpå hans kontor vilket mest liknade ett enormt vardagsrum eller kanske mera en engelsk herrklubb. Den fullständiga avsaknaden av kontorsattiraljer och papper gjorde att besökarna kom av sig och bara detta

Pojken som älskade att cykla.

gav grosshandlaren ett visst övertag. På väggarna hängde tavlor som såg ut att kunna vara äkta vara. De mörka snidade teak- och mahognypanelerna fördjupade intrycket av tidlös lyx. Att grosshandlaren höll sig med en privat tjänare som i sin strikta, mörka oklanderliga kostym tyst gick runt och passade upp gästerna allt efter grosshandlarens handkommandon gjorde det hela mera främmande för besökaren. Det var som om grosshandlaren var en relik från en svunnen tid då mobiltelefoner, datorer och mikrovågsugnar inte ännu existerade ens i sciencefictionböcker. Med denna pondus och sina stickande ögon hade grosshandlaren framgångsrikt manövrerat sig igenom samhället. Han hade satt allt i system och ordnat så att det var fullt legala affärer han sysslade med. Med utnyttjandegrad som låg långt över vad som kunde ses som normalt. Men som sagt allt var helt oförvitligt legalt.

Allt vad som var papper sköttes av det som grosshandlaren kallade ”den grå avdelningen”. Det var inte på grund av färgen på väggarna eller det faktum själva avdelningen var en återvändsgränd som grosshandlaren kallade avdelningen för grå. Det var människorna som jobbade där som var gråa, en del ända sedan hans fars tid. De var alla svuret lojala till firman och grosshandlaren hade sett till att alla hade lånat pengar av honom för att köpa villan eller sommarstugan. Alla kontrakt var skrivna på

Pojken som älskade att cykla.

sådant sätt att om de avskedades eller slutade sin anställning förföll de till synes fördelaktiga lånen till omedelbar betalning.

De anställda på grå avdelningen blev på det viset de trognaste tjänare som grosshandlaren hade, ja nästan livegna. Han hade under åren knutit till sig de allra bästa inom sina kompetensområden samtidigt som han sett till att de inte utan större problem kunde byta arbete. De kom och gick utan kvirr och gjorde övertid när det behövdes utan att någon behövde be om det. Här arbetade den försvunne pojkens fader med de till synes ändlösa faktureringarna, Räkningar kom in på ena änden och när förfallotiden på räkningen gått ut sände han dem vidare till en annan avdelning. Efter en del personliga kontakter från uppföljningsavdelningen gick räkningarna alltmer ofta till kronofögderiet. Problemet var att ibland var kronofogden inte tillräcklig då en del finurliga typer skrev över sin egendom på sambo eller barn. Men på det stora hela var problemet litet, men irriterande. En del människor kom och bad grosshandlaren om krediter, men när de skulle betalas så visade de sin tacksamhet med att smita undan på hundra olika sätt. Eftersom grosshandlaren inte såg problemet så procentuellt stort så nöjde han sig nu med att skicka påminnelser så att skulderna aldrig någonsin skulle förfalla.

Grosshandlaren som egentligen inte haft några problem i sitt liv hade nu för första gången blivit

Pojken som älskade att cykla.

ordentligt skrämmd. En dag hade det dykt upp en konstig typ i skinnjacka med dödsfallar och amerikanska flaggan på ärmen och som mer eller mindre hade tvingat sig in på hans kontor. Det var en långhårig typ med ärr i ansiktet och på händerna, den typ av ärr som man får i knivslagsmål. På halsen kunde man se de typiska fängelsetatueringar som fångarna gjorde på varandra med nål och bläck från Bicpenor. Den ovälkomne (som läst ekonomi på universitetet) satte sig vårdslöst i den antika soffan och lade fötterna på bordet.–Han pratade stilla och lågt med stockholmsuttal. Han talade om klausuler i brandförsäkringar som gjorde att de inte kunde betalas ut och om stöld- och transportförsäkringar som hade liknande problem för kunden. Grosshandlaren satt tyst och lyssnade på denna underliga individ som målade upp hot utan att hota. I sitt huvud räknade grosshandlaren snabbt ut vad det skulle kosta om stora lagret brann och försäkringen inte betalades ut. Blotta tanken fick svetten att bryta fram i hans panna. Den ovälkomne talade till punkt, sedan sade han inte mycket mera utan reste sig och gick. När den ovälkomne stod i dörren så vände han sig om och sa: ∞ Nästa vecka kommer någon av oss förbi och ber om ett bidrag till idrottsföreningen och då godtar vi inte ett nej som svar.

∞

När den ovälkomne gått satte sig grosshandlaren i soffan, tog fram en konjaksкупа som han fyllde på med exakt rätt mängd Otard XO konjak. Han

Pojken som älskade att cykla.

slöt ögonen och lutade sig bakåt medan han rutinmässigt tände en ny Cohiba cigarr. Tankarna rusade snabbt genom grosshandlarens huvud medan han övervägde olika alternativ mot varandra. Idén att ringa till den tafatte konstapeln var en av de idéer som spolades på ett tidigt stadium. De skulle aldrig kunna gripa någon och stora värden skulle gå förlorade. Om han började betala bara sådär så skulle troligen priset gå upp efterhand och han ville ju inte visa sig för svag. Kanske det var bäst just nu att bara spela med och sedan försöka finna något sätt att klämma tillbaka på ett sådant sätt att problemet bara försvann. Grosshandlaren hade gjort ett slags filosofi av att hitta lagens exakta gränser och att aldrig bryta mot lagen. Nu kände han ett slags vanmakt när han förstod att livet just hade komplicerats av det faktum att han precis hade utsatts för påtryckningar av någon som var beredd att överträda alla gränser. Grosshandlaren kände sig milt sagt rubbad ur sina annars så fasta egoistiska cirklar.

Grosshandlaren bjöd hem kommunpampen på lunch. Detta var något som sällan inträffade då grosshandlaren tyckte att kommunens affärer var i fullständigt kaos.

∞

Den ovälkomne hade initierat verksamheten såna här småhål förut, det brukade inte vara svårt. Någon enstaka av de lokala typerna brukade få smaka på hans stenhårda nypor. Det brukade räcka, och när de sedan insåg att de kunde tjäna

Pojken som älskade att cykla.

ganska stora pengar utan en droppe svett var alla med på galoppen. Att den ovälkomne var en ovanligt stor person gjorde att de flesta kände sig i underläge redan från början och bara accepterade den nya ordningen. Hans ombyggda 1500 cc Harley drog blickarna till sig. Så fort han parkerat blev det en liten skara av beundrare. De lokala motorcykelgängen som drömde om USA:s regnfria ökenmotorvägar där man kunde åka med T-shirt året runt var de första som hamnade i den ovälkomnes snaror. De brukade snabbt skaffa ett större klubbhus och allt oftare ha fester. Den ovälkomne tog till sig en inre krets som alltid var till hands och dessutom någon speciell som tog hand om allt som inte var så trevligt och som bara några få kände till. Ja, i själva verket så visste inte många om vad som hände eller hur det kom sig att klubben alltid hade pengar. Det dröjde inte länge innan alla i den inre kretsen hade Harleys allihop och de började lägga sig till med samma stil som den ovälkomne.

∞

Grosshandlaren saknade en pålitlig indrivare sedan hans barndomskamrat Eskil hade supit ihjäl sig. Det var ett känsligt men lönsamt kapitel i verksamheten då de typer som fifflade undan sitt ägande på olika sätt och därmed undvek att betala sina skulder blev oantastliga med vanliga metoder. Oftast räckte det med ett indirekt hot så vek sig de flesta och pengarna brukade komma fram. Det här var saker som grosshandlaren och Eskil hade praktiserat redan i folkskolan med stor

Pojken som älskade att cykla.

framgång. Själv kunde inte grosshandlaren se att det skulle vara någon skillnad på att ta igen lånade godispengar och bilpengar. Men som sagt, Eskils bortgång hade skapat ett vakuum och många låntagare susade omkring i det blå och undvek att göra rätt för sig med allehanda fantasifulla lösningar. Grosshandlaren suckade inte för att han sakade Eskil som person, vilket i sig var en vämjelig tanke, utan för att hans utlånade pengar låg i andra personers fickor och skvalpade utan att han kunde komma åt dem. En annan skolkamrat till grosshandlaren var fotografen. Fotografen var en person som hade annorlunda sexuella böjelser. Fotografen var intresserad av sex men endast på ett okulärt plan. Han gillade att se på nakna människor vilka av nödvändighet skulle vara omedvetna om åskådarens existens. Mot en del tjänster hade grosshandlaren genom kontakter ordnat fram spionkameror med sändare till fotografen som hade installerat sina små älsklingar där folk brukade smita undan och ha sex. Vissa offentliga platser som toaletterna på danstillställningar och på krogarna, vissa hotellrum som brukade bli över och hyras ut på timbasis. Detta hade dels givit fotografen en viss tillfredsställelse dels även en fast inkomst då en del prominenta personer senare blev tvungna att använda hans tjänster för att dokumentera familjens högtider och allvarliga stunder. Inte så att han var en dålig yrkesman. Hans arbeten var alltid av högsta kvalitet, men utan särskild övertalning hade nog många av

Pojken som älskade att cykla.

kunderna helst avstått från att anlita hans tjänster. Det senaste uppdraget kom dock från grosshandlaren och skiljde sig från mängden. Att dokumentera det nattliga gatulivet! Här hade fotografen slagits av den briljanta idén att gå till kommundirektören och sälja samma projekt en gång till. Kommunen behövde dokumentera ungdomarnas nattliv för framtiden. Under projektnamnet ”Minnen”. Tanken var att det så småningom skulle ges ut som en fotobok. Kommundirektören som inte var i den positionen att han kunde säga nej ordnade genast projektanslag och gick ut med en kommuniké via hemsidan. Fotografen startade sitt projekt och efter ett par månader hade ungdomarna accepterat honom och kommunkontoret glömt honom. Faktum är att projektet bara fortsatte och ingen bok blev någonsin gjord. Att fotografen fem år senare hittades ihjälslagen i en gränd hör även det till framtiden.

Grosshandlaren satt på sitt kontor och tittade på projektet som fotografen hade sammanställt till honom. Prydliga bilder där en del poserade, andra bilder tagna mera i smyg på ovetande offer. Samtliga personer med namn, adress och annat personligt, inkluderande skolbetyg och i en del fall även polisrapporter, utdrag ur socialkontorets arkiv och arbetslöshetskontorets register. Men bilderna var de som var viktiga. Grosshandlaren tittade noga på bilderna och fick en uppfattning om vilka personer som han hade att göra med. Det var något som han alltid kunnat göra. När

Pojken som älskade att cykla.

han tittat igenom allt hade han kvar en lista på 11 personer vilket han kortade ner till tre personer efter en andra granskning.

De här personerna hade en del gemensamma faktorer De var föräldralösa, skrupulösa, orädda för auktoriteter, våldsbenägna och förmodat psykopater.

Samtliga fick ett brev på posten med inbjudan till en arbetsintervju i grosshandlaren's företagsnamn. Där företagets referens avhandlades hade lämnats blankt och en tusenkronors sedel var fasthäftad.

∞

Dagen för intervjun så uteblev en person, nummer två ratades av grosshandlaren som opålitlig och så kvarstod endast Volvomannen. Grosshandlaren's små grisögon kände omedelbart igen något i Volvomannen. Det var inte säkert vad, men något som behövdes fanns där. – Du ska arbeta för mig, säger Grosshandlaren och ger Volvomannen en arkivfolder. – Sätt dig därute och läs igenom den här, så ses vi klockan ett och äter lunch.

∞

– Känner du mannen i foldern? frågar

Grosshandlaren samtidigt som han tuggar på ett revbensspjäll. – Javisst, jag vet vem det är men det är ingen jag umgås med, svarar Volvomannen.

– Det här är ett typiskt jobb. Mannen i foldern lånade pengar av mig för att köpa en grävmaskin. Allt är legalt och dokumenterat. Men nu vägrar han att betala tillbaka sin skuld. Han har skrivit

Pojken som älskade att cykla.

över alla sina egendomar på hustrun och barnet så legalt kan jag inte driva in något. Han behöver lite mild övertalning, inget som bryter mot lagen eller kan dras inför rätta. Huvudsaken är att han förstår att det bara finns en utväg: Att betala mig, kanske inte allt på en gång men så mycket han kan betala. Jag vill att han ska fortsätta arbeta annars kan han inte betala någonting alls. Ditt arvode är 7,4 % av allt du drar in.

Det glimtade till djupt inne i Volvomannens ögon och en sten hade satts i rullning.

Ett par dagar senare stod Volvomannen med en försvarlig bunt pengar hos Grosshandlaren ekonomiansvarige. Han kvitterade ut sitt arvode och fick en lapp med en tid för att träffa grosshandlaren. Volvomannen kände sig viktig och lite mäktig. Allteftersom Volvomannens arbete utvecklades så gjorde även hans metoder och rykte. Det första uppdraget hade varit knepigt, men numera räckte det ofta med att han visade sig i närheten för att de skulle dyka upp med avbetalningar och ursäkter. Även personer som inte brytt sig om honom förut kom ibland med små erbjudanden bara för att hålla sig på god kant med honom. Han kände sig respekterad även om han inte visste att det egentligen var fruktan han såg. Under tiden växte grosshandlaren affärer alltmer och hans ovälkomne besökare, den storvuxne Bikern krävde allt större attribut.

Så en dag gör Grosshandlaren Volvomannen varse om Bikern's hot och att Volvomannen inte

Pojken som älskade att cykla.

tar lätt på den påflugna konkurrensen märktes direkt. Men någon begäran eller fråga kom aldrig.

Lokalbladet några dagar senare:

En medlem i Bikers of Tyranny hittades i morse död i en gränd nära storköpet. Polisen misstänker att det kan röra sig om ett våldsbrott men är förtegen om mordvapnet. Av vad vår reporter kunde erfara sågs inget blod på platsen så dödsorsaken är ännu en gåta. Bikern som var en nykomling på orten var relativt okänd.

Pojken som älskade att cykla.

Kapitel 4
Bara de vanliga dagarna då inget händer

Pojken som älskade att cykla.

Som alla andra dagar blir det ljust på morgonen. Molnen passerar förbi och ibland ger de regn. Under bron flyter älven så mäktig, mystisk och svart. Och människorna jäktar omkring i sina göromål. Hororna jagar torskar och langarna förser sina villiga missbrukare. Grosshandlaren lånar ut pengar till drömmare och Volvomannen hämtar in avbetalningarna. Så går livet sin gilla gång medan polismannen sitter och grunnar över pojken med cykeln som försvann helt utan spår. Han tänker ibland på den där tjejen Mari som åkte till Stockholm och där slutar hennes spår eller slutar de här. Polismannen ruskar på sitt grånande huvud och vandrar iväg ut på byn för att se sig om och ta sig en fika.

Där han går tänker han att det är märkligt vad lite polisen vet om vad som försiggår. På sista tiden har han börjat vandra runt allt mer och små iakttagelser här och där har gett honom förklaringar på många tidigare olösliga gåtor. Inga direkta bevis men lösa sammanhang och antydningar ger helhetsbilder som man annars inte skulle se. Dessutom verkar det som om hans närvaro har en lugnande effekt på buset som uppför sig på sitt bästa sätt när han är ute och vandrar. De vanliga medborgarna hejar och ler och buset smyger undan i sina vrår.

Undersökningen om pojken och cykeln har inte gett en enda ledtråd efter lastbilschauffören som tycks vara den siste som lagt märke till pojken. Specialister från Stockholm och till och med en svensktalande från FBI's bas i Quantico, USA

Pojken som älskade att cykla.

har varit här läst igenom materialet. De har alla lämnat sina rapporter och gärningsmannaprofiler. Hur man nu kan göra en gärningsmannaprofil på ingenting. Det plus alla hans intervjuer och spaningsarbete som har ökat mängden papper men trots det känner han att de är lika långt från lösningen i dag som när de började spana.

En spågumma var förbi och sa att pojken inte var så långt bort alls. Han låg omslingrad av sin käresta i ett trångt utrymme sänkt i svartaste av mörker. Sedan hade spågumman svimmat och fått köras iväg med ambulans. En övernitisk aspirant hade skrivit ner hela händelseförloppet med spågumman vilket även det lades till handlingarna. Det föll naturligtvis på att pojken var för ung för att ha en käresta. Annars var nog det den mest innovativa ledtråden.

Samhället i sig hade inte vuxit eller krympt under åren. Det var sig likt men bygden runt omkring hade avfolkats i rasande takt. Ungdomen försvann in i storstädernas anonymitet direkt efter skolan och ytterst få återsågs någonsin igen.

Polismannen som aldrig skulle bli befördrad, få barn eller känna sig lycklig gick in på sitt stamfik, satte sig på den vanliga platsen och servitrisen kom fram med hans vanliga order utan att fråga och ställde kaffekoppen och mazarinen på bordet.

– Tack Alma. Sa han och gav de vanliga 20 kronorna extra i dricks.

Så gick livet vidare i den lilla byn där de flesta redan hade glömt pojken på cykeln.

Pojken som älskade att cykla.

Men mördaren hade inte glömt pojken som besökte honom i hans drömmar. Han kunde känna hur pojkens händer grep tag i hans kött som klor när han vred sig i vända.

Polismannen fortsatte att älta gåtan som inte verkade ha en lösning. Och ju mer han undersökte desto längre från svaret verkade han komma.

Fadern fortsatte att rulla gata upp och gata ner, vägar och skogsbilvägar runt samhället. Så snart han sett alla vägar började han om från början och fortsatte sitt letade.

Modern satt i fönstret där hemma och tittade ut och längtade efter något som hon hoppades skulle ge lindring till sin lidande själ.

SLUT